

קדושים

של רב נזמן מברסלב

עלון מה' תש"ט

לתוכו אין שום דבר אלא גודל אחד והוא יתנו כל היותר.

צרכין להסתכל לישועה ולהתחטא לפני
הרבה כבן המותחطا לפני אביו ולהרבות
בעגועים והפצרות וכו', שיעזר לו השם
יתברך עוד ועוד וכו'.

אחר-כך אמר: אבל לכם אין צרכין לומר
זאת, כי אתם צרכיס לחיות בשמחה תמיד.
כלומר, שאם נחש בכל עת אפיו כשהשם
יתברך מרוחיק לנו קצת לחשוב תמיד על
חסרו היושעה המוכרת לנו עוד, אם-כן
תתגבר - חס ושלום - המרה שחורה
והעכבות ביותר; אשר זאת המדיה של
עצבות מוקת לנו לעובdotו יתברך יותר מהכל,
וצרך כל אחד להתחזק להיות בשמחה תמיד,
איך שהוא.

על-כן, אפיו בעת הצער והיריח
מעבודתו, צרכין להתחזק להיות אך שם
תמיד, ולשמחו את עצמו בכל מה אפשר, במאה
שנוצה בעצמו איזה נקודה טובה עדין, ובמה
שזכה שלא עשו גוי וכיוצא בה, ולהפוך כל
היגון ואנחתה והצער ויסורין לשמחה; לומר,
אף-על-פי שאני כמו אני, אף-על-פי-כן זכיתי
להיות מזען ישראל, ולקיים כמה מצות בכל
יום ציצית ותפלין וקריאת שם וצדקה
וכיווץ.

ואף-על-פי שעשיית המצוות הם כמו שהם,
אף-על-פי-כן על-כל-פנים יש בהם נקודות
טובות מאד שנעשה מהם שעשייתם שנעשים על-ידי
למעלה, ואפיו על-ידי המצוות שנעשים על-ידי
פושעי ישראל, כי כל זמן שם ישראל נקרא
עליו מטאפר בו השם יתברך הרבה, בבחינת
ישראל אשר בך אטאפר, וכמבעור בדבוריו
בעניין זה תלי תלמיד של הלכות, כמה וכמה
דרכי עצות איך לשמה את עצמו תמיד, יהיה
איך שייהה.

אשר שיאחז בהם.

ועל-פי רוב, צרכין לשמה את עצמו במילוי
דשותה, לעשות ענייני צחוק ומלאת
בדיחות, כדי לשמה את עצמו بما אפשר.
ועל-פי רוב, אי אפשר לשמה את עצמו כי-אם
על-ידי-זה, כי המרה-שchorה והעכבות מתגבר
על האדם יותר מן הכל, וקשה לשברה יותר
 מכל המידות, ומוקת לאדם מאד, יותר
מהכל.

וכל עיקר התורחות כל אדם מהשם
יתברך היא רק מחמת עצבות ומרה שחורה,
על-כן צרכין לאאות לשמה את עצמו בכל
הכוחות, בכל מה אפשר, אפיו בעת שצרא
להאדם ודוחוק לו מאד, בגשמיות וברוחניות,
הן בفرنسا הנפש הן בצרפת הגוף, אף-על-פי-
כן צריך לראות לבתו בה תמי, שסוף כל
סוף, לא יעוזב ה' אותו לנצח חיללה, ולשם
את עצמו בכל מה אפשר; מכל-שכנן כשהשaws
יתברך מורהיב לו בעת צרתו ודחקו קצת, וудין

ומשתוקק ליראת שמיים. והיה נכון למחסן
הசגורות ובין החבויות היה מתבודד וצוקע
מעמקי הלב ומתחנן שיזכה להיות איש כשר
באמות.

כל אחד מן הבעלים-הbatisים רצה ליקח אותו
לחותן. הוא היה מבקש רחמים בתובדות
עד לפניו שנטקרב לרביינו רבי נחמן זכרונו
לברכה מברסלב, והתפלל על יירת שמיים.
ופעם, חיפש בין השמות ומצא דבר מרבי נחמן,
ואף הוא לא ידע מיהו מחבר הספר, ורק אחר
כך נודע לו, שהוא מספרי רביינו רבי נחמן
MBERSELB, וקיבל השם, חסיד ברסלבי.

ואביו ביקש ממנו להימנע מזה ולא היה
יכול לפעול, עד שהדריך ממנו הנהה מירוחשו,

ואז הlk [ר' ישראל קארדונר] לאמון וישב שם
הרביה שנים, ושם נשא אשה. אחר-כך חזר בו
אביו מהתנדות. לרי ישראלי היו כמה כינויים. שם משפטו
הייה הלפרין וקרו לו גם הקארדוני, על שם
עירו. בירושלים, צפת וטבריא היו קוראים לו
ר' ישראל ברסלב, וכן על מצבתו: פינ' ר'
ישראל ברסלב בר יהודה הלו ... (ההמשיך יבוא)

חלי מורהlein

(תקצ"ג)

... הlk [רביינו הקדוש] אינה ואני בבית
המיוחד שהיה לו פה בברסלב, וסיפר עמי
معنى דרכי UBODOT H'': שיש לפעמים על-פי
רוב יסורים גדולים לעובdotו, ואחר-כך מניחין
לו לפעמים מעט, ויש לו איזה ניחאה כדיוumi למי
שיכנס קצת בעבודת ה'. ענה ואמר: אין
רשאים לוותר להשם יתברך, ואמר בלשון
אשכנו בזה הלשון: מע טאר דעם אייבערשטן
ニיט נאך געביין, כלומר שבתחילתה היו לו
יסורים ובלבולים, ואחר-כך שיש לו ניחאה
קצת יאמר, שכבר מילא השם יתברך שאלתו
ישראל היה מנהל את כל המשחר, כי באמת עדיין לא
ונטו השם יתברך הישועה בשלמות, וудין

ויאמינו בה' ובמשה עבדו ...

(אוצר היראה – אמונה, פ"ב)

עiker כל הניסים והנפלאות והתגלות
אלקות היה עיל ידי משה רביינו, עליו השלום,
וכן כל ההשגים הגדולים והנפלאות שגילו לנו
שאר הצדיקי אמת, הכל הוא רק כדי לחזק
אותנו באמונה שלימה, שזה תכלית כל
ההשגים והידיעות, בוחינת: **תכלית הידע**
אשר לא נדע, כניל'.

זה שכתוב אחר כל הניסים והנפלאות
התגלות אלקות באור נפלא וגדול מאד CIDOU,
ואחר-כך: **וען ה' הולך לפניהם יום וכו'**,
עמדו אש לילה, ואחר-כך היה קרייתם ים סוף
בנפלאות גדולות ובהתגלות אלקות גדול מאד,
עד **שראתה שפחה על הים** וכו' כמו אמר
רבותינו ז"ל.

אחר כל זה כתיב: **וירא ישראל את היד**
הגדולה וכו', **ויאמינו בה'** וכו', ראה והבין
והבט, כי אחר כל ההשגים והידיעות
והמופתים, עדיין צרכין לאמונה, כי כל הניל'
לא היה אלא בשbill חיזוק האמונה, כל חד
כפום מה דמשער בלבבו, כי לעולם צרכין להתחזק
באמונה ולהאמין בחם יתברך ובהצדיקי
אמת בפשיותם בעלי שום חכמת, כי העיקר
הוא האמונה הפושטה, כניל'.

ועיין עוד מעין חיזוק האמונה, ושאף-על-
פי צרכינו להמשיך חכמה ושכל גדול
דקדושה לתוך האמונה, ושה בוחינת "הא דלת
הויא", בוחינת מלכות אמונה בלבד,
וأتעבידת הא, על-ידי שהמשיכו לתוכה היהוד
שהוא בוחינת חכמה Dekdushah, שהה עיקר היהוד
האמונה והמלכות; אף-על-פי-כן היהוד רוחקה
ומבדלת קצת מהדלה, בוחינת אמרתוי
חכמה, והיא רוחקה מני, כי זה עיקר
החכמה, שיכיל שרוחק ממנו החכמה
אמותית, רק שאף-על-פי-כן מקבל ממנו חיות
גדול ונפלא מרוחק, להחיות ולחזק את
אמונתו הקדוצה, בוחינת מרותה, כי זה עיקר
ושזה עיקר ההבדל בין הקדוצה לבין הסטרוא-
אחרא, בוחינת ההבדל שבין מצה לחמצ בפסח,
שעicker ההבדל הוא בין חת להא, הינו שלא
יסתומים על-ידי שיסמוך רק על חכמו
הקדוצה, שהה עיקר הפתח של האמונה
שהשיג, שהה בוחינת חת שאון בה פתח והבדל,
שזה עשה חמצ, כי יכול לבוא על-ידי זה
לידי חיים הלב וככירות, חס ושלום.

ושם מבואר גס-כן, שיעיקר תוכחות הצדיק
לכנסת-ישראל הוא על אל אמונה, כי גם
אמונה הוא בוחינת ניאוף, בוחינת **תחת אישת**
תקח את זרים. והצדיק מוכיח על זה ומKENA
ואומר: **אל תסתורי עם איש פלוני!** רק לעשות
עצמך כבכמה, בוחינת **בהתנות התייחס עמך**,
ולחזק את עצמו באמונה שלימה (עיין כל זה
בעניין פסח, אותן ק"ד ק"ה).

סלאפז'

(ההתרבות לרביינו ז"ל עלי ר' ישראל קארדונר ז"ל)

... בנוירוי, היה ר' ישראל [קארדונר]
אהוב על כל בני עירו. אביו היה סוחר גדול, ור'
ישראל היה מנהל את כל המשחר, כי היה בעל
כורה, וסיפר לי שלו היה בעור תמיד

מקודם צמצום המוחין, שלא יצא המוח החולב, ואחר כך יכולן להגדיל דעתו להבוי הרמזים של ה'יתברך', שהיא בחינת תפילין.

תפילה

(לקוטי תפילות אי – מ"ט)

... זכני ברוחמק הרבים לקיים מצוות ציצית בשלמות בכל פרטיה ודקדוקה וכוננותיה ותריג'ג מצוות התלויים בה, ובב טוב ובשמחה גדולה. והי רצון לפניך שתהא חשובה מצוות ציצית שאנו עושים מצמר לבן כאלו קיינו גם מצוות תכלת שבציצית. כי גליו יודעו לפניך שרצוינו לעשות רצונך, ואנו חפצים ומוגענים לקיים מצוות תכלת שבציצית, ואם היינו זוכים למצואת תכלת לציצית, היינו מפוזרים הון רב כדי לקיים המצווה בשלמות. אך בעוננותינו הרבים, חרב בית מקדשו ונעלם החלוזן בעוננותינו, ומما זה להלאה אין אנו זוכים לקיים מצוותך בשלמות, על כן יהיו מלפניך שתהא חשובה מצוות ציצית לבן לפניך כאלו קיינו מצוות תכלת שבציצית.

ורחם עליינו ובנה עירך בימינו, והביאנו לשлом לאוזן הקדושה, זוכנו שיחזור ויתגלה החלוזן ונזכה לקיים מצוות תכלת שבציצית, ועל-ידי-זה תכה ותשבר ותעקרו ותמגר מלכות הרשעה מן העולם, ויקוים מקרא שכחוב: אלה בחמה אלה ואנמו יודעו כי אליהם מושל בעקב לאפסי הארץ אלה.

ותזכנו אותנו ואת כל עמק בית ישראל, להיות דבוקים בך תמיד, ולקבל עליינו את על מלכותך באהבה. ותמשיך ותשפיע עליינו חיים ארכיכים טובים וקויימים, ויקוים לנו מקרא שכחוב: **אתם הדבקים בה אלקים חיים כולכם הימים**. ותתמקיך ותבטל כל הדינים מעליינו ומעל כל עמק בית ישראל תמיד לעולם ועד, ותמשיך עליינו שפע טובה וברכה ורוחמים וחיים ושלום ו usherותך דקדושה, ויקוים לנו מקרא שכחוב: **והריחות לכם ברכה עד בליך**.

צדקה וחשד

(אוצר היראה - צדקה וגמולות חסדים, ע"ז)

עיקר העניות וחסרו הפרשנה נמדד מבחינות פגימות הלבנה שהיא בחינת מייעוט והסתתרת אוור השגחה, ועל-ידי-שנותינו צדקה ועיקר הצדקה היא על-ידי האמונה, שמאמינים שהכל הוא רק בהשגתנו יתברך ונoston לדל באין מחסור, על-ידי זה אנו ממשיכין עני השם יתברך והשגתנו עליינו, בחינת השקייה **מענו קדש** וכי שנאמר במתנות עניים, ועל-ידי זה נכלל אחר הבריאה בקודם הבריאה, שזה עיקר שלמות תיקו הבריאה ונכלל שמאללה בימינה, שמשם עיקר המשכת השפע ופרשת דקדושה, כמבואר בפנים.

ועל כן הזהירו רבותינו זיל' ביוטר על המעלים עין מן הצדקה, כי עיקר הצדקה היא בחינת עניים להשגיח על העניים בעניא פקיחא [עין פתוחה] ולחכם עליהם, ועל-ידי זה אנו זוכין להמשיך בשלמות השגחת עני השם יתברך עליינו כניל' (לקוטי הלכות - שלוחין ג').

הוא דבר גדול עניין המלצה, דהיינו שירגיל עצמו להרchip שיחתו ולהרבות בטענות ולבקש למצואו עצמו בכל פעם דברי תחנון ודברי ופיוסים החדשניים וטענות נאות ודברי התעורות של רחמים הרבה. כי לעניין שיחה ביןנו לביןנו, שהוא עיקר התכלית האמיתית שצרכיכים לזכות עלי-ידי זה לחים נחחים, ולהניצל מבאר שhort ומטיט שעבולם, תcheinות ובkesot וריצויים ופייסים והפצרות ורחמנות וחנינה וטענות וכיצא בזה הרבה. וכל עניין זה צרכיכים כל מיני דבריהם שעבולם, תcheinות ובkesot וריצויים ופייסים והפצרות ורחמנות וחנינה וטענות כבזה הרבה. וכל עניין דיבוריהם אלה וכאליהם כולם כלולים בבחינת מליצה. כי כל זה נמשך בשורשו מהчинת מליצה העלומה שמשם יסוד דוד המליך עליו השלום ספר תהילים ברוח קדשו, הכלול מכל לשונות המלצה הקדושה.

אבל הכת הנזכרת לעיל בחורו במליצה לרעתם לבנות כל ימיהם על דרכי המלצה, כדי להמשיך לב ישראל, חס-ישולם, מכל-שכנ' לשמה את עצמו במה שיוכל כניל', מכל-שכנ' המשחט לו השם יתברך ברחמי ומרחיב לו כשמניה לו השם יתברך כל עלה על דעתו קצת. אבל אף-על-פי-כן אל עלה על דעתו שכבר הגיע להמה שצורך, וכבר אין חסר לו כלום בעבודתו יתברך, כאשר השם יתברך נתן לו כבר כל בקשתו, כי באמצעות עדין נשאר אצל השם יתברך רב ישועות, ואין צרכין לו יותר לו יתברך וכו', רק אף-על-פי-כן יהיה בשמחה תמיד, כי איך שהוא צרכין להיות בשמחה תמיד. והולך בתם יוכל להבין דברים אלו בפשטות.

לו איזה ניחא בעולם, בודאי צריך להיות בשמחה תמיד ולהגדיל השמחה ביוטר.

והבן דברים אלו, כי דברי רבינו זכרונו לברכה הם עמוקים מאד, ועיקר העמקות הוא על-פי שאחר-כך היה נראה אליו סותר רביינו זכרונו זכרנו לברכה בעצמו הדברים, שאמר לפני בפני שאנו צרכין יותר להשם יתברך, מחותן שאנו צרכיכים להיות בשמחה תמיד. אף-על-פי-כן הדברים נצרכים מאד לפני ולפני בני אדם כבנתי כוונתו קצת שרצה שלא כגילנו, כי הבנתי כוונתו קצת שרצה שלא ניפול חס ושלום לעצבות על-ידי-זה, מחותן שחשיבותה תמיד אפלו בעת ההרחבה על חסרו הישועה החסירה עדין, כי באמצעות צרכיך להיות בשמחה תמיד, אפילו בעוצם הדחקות בעבודת השם, ובגודל הריחוק.

וגם אם יש לו עוד זהה שאר יסורים מפרשנה ומונעים וכו', אף-על-פי-כן צריך לשמה את עצמו במה שיוכל כניל', מכל-שכנ' המשחט לו השם יתברך ברחמי ומרחיב לו כשמניה לו השם יתברך כל עלה על דעתו קצת. אבל הצעה להמה שצורך, וכבר אין חסר לו כלום בעבודתו יתברך, כאשר השם יתברך נתן לו השם יתברך רב ישועות, ואין צרכין לו יותר לו יתברך וכו', רק אף-על-פי-כן יהיה בשמחה תמיד, כי איך שהוא צרכין להיות בשמחה תמיד. והולך בתם יוכל להבין דברים אלו בפשטות.

מלתב

(מספר אפי הנחל - מכתב ליב)

ביה, כי אירא תשכ"א. טבריא.
לבי יקריר, מר .... המחמס את לבו בחמיות והתלהות לשנות מיימי הדעת וכמי שלום וכל טוב.

בסיפורו המעשה של בעל התפילה, מעניין הכת שאמרו שלמליצה ודיבור הוा התכלית, דהינו שידעו כמה לשונות ויהיה מלץ נאה שנטפשטה עכשו כל-כך; ואלו המליצים הפשיעים, עלייהם נאמר: **ומה יתרון לבעל הלשון : הسر מעלי המן שיריך וכו'.** המתפלל תמיד לשלומו וישועתו, המתגעגע להתראות בשמחה.

ישראל דב אודס

עליזה

(לקוטי עזות – ציצית, י)

ציצית הוא בחינת התגלות מלכות דקדושה, ועל-ידי זה נכנע ונתבע מלכות דסטרה-אחרא. אבל ישראל הדבקים במלכות דקדושה, מקבלים חיותם ממש, וממשיכין שפע ועשירות גדול וברכה עד בליך. על ידי שנזהרין במצוות ציצית, זוכין לתפילה ולתשובה בכל לבו וממתיקין הדינים, וזוכין שיתגלו לו סתרי תורה.

על-ידי מצוות ציצית, ממשיכין תיקון צמוץ המוחין, שלא יצא מוחו חוץ לגבול, שmagdal דעתו להבון הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בכל יום, על-ידי כל הדברים שעבולם שיתפרק אליו עיין דעת ל'יז זכרון ד'. ועל-כן ציצית קודם לתפילון, כי צרכין לתקן

ובאמת, בשורה שבקדושה, המלצה טוביה מאד, ככו שישיבת רבינו זכרונו לברכה בעצמו את המלצה מאד, ואמר שהמליצה יש לה כח גדול לעורר את האדם. והנה עניין זה של מעלת המלצה הוא נצרך מאד לכל אדם החפש חיים אמתיים ונחחים, הרוצהليل' בדרכי ה', לשוב אליו יתברך, אשר העצה הכללית, שהוא יסוד כל העצות, היא ההתבודדות והשראה בינו לבי' קונו, מבואר אצלנו כמה פעמים. דהינו שירגיל עצמו בכל יום לילך למקום מיוחד להתבודד ולפרש צמוץ המוחין, שלא יצא מוחו חוץ לגבול, שmagdal דעתו להבון הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בכל יום, על-ידי כל הדברים שעבולם שיתפרק אליו עיין דעת ל'יז זכרון ד'. יתברך ויזכה לשוב ממעשי הרעים ולהתפרק אליו יתברך.